

Ötödik.

A' Szerelem olly lép, Ha ember belé lép,
Meg-rúttja szépségét :l:
Mosdjon ámbár kétszer, Akár hetven-hétszer,
De régi tisztességét,
Sem Piktör, sem Borbély,
Vizsza semmi fortély
Nem hozza Szüzeiségét.
Mit ád a' mosolygás, Szorító kéz-fogás.
Szerelmes Hideg-lelés :l:
Szerelem' harmatja, Piros ajak' tsókjá,
Ama' fris ölelgetés;
Fel-péncz keveset ér;
Annyi érte a' bér.
Használ tsak mint péncz-pengés.
Sőt az egétségnek; Piros rózsá-lízínnek,
Szerelem hervasztója :l:
Ez a' régi Kintsnek; Józágnak, mindennek
Igaz el-pusztítása,
A' szép betsületnek,
Jó hirnek, 's névnek
Szennyel bé-mázolása.
Tovább'-is tőrödöm, szólni meg-nem szünöm
Fújjon alsó, felső-szél :l:
Ősz, tavasz, meleg nyár, szólljon velem ámbár
Bizonyíttya kemény Tél,
Mondom bóldog ember,
Gazdag mint a' Tenger,
A' ki a' Vénustól fél.

Jó barátom ne-is kérdezd-meg az árrát,
Hanem tsak add ide azt a' réz polturát.

V E G

Egy szép új

É N E K,

mellyben

Szent Hieronymus Doktor, az
utolsó itéletkor leendő rettenetes tsu-
dákat bizonyítván, mellyeket régen az Úr
Isten, mint kedves Tanítványának meg-
jelentett, ekképen magyarázá,

1 7 9 3.

1840.

Ad Notam:

Óh te rettenetes el - kerülhetetlen.

Minden Keresztények jól meg-halgassátok, Keserves újságot majdan néktek mondok, Utolsó ítélet következik rátok. Ki még soha nem volt, olyan tsudát látok.

Mert régenten Isten hív Tanítványaának, Meg-jelenté ezt Szent Hieronymusnak, Sz. Írást-visgaló több más Doktoroknak, kik jól meg-fontolják hasznokra azoknak.

Hogy a' nagy Istennek igaz ítéleti, Tizenöt tsudákkal magát ki-jelenti, A' mellyet mindenkor új rettentés éri, A' Szent Írás-is azt igaznak isméri.

Mert hogy jelek léznek, meg-vagyon az írva, Napban 's hóldban ember meg-látod ezt sírva; Az égen és földön környökörül nyitva hatalmát az Isten ki-mutatja bírva.

Egész nap-nyúgottig nap-kelettől fogva Mennydörgések mennek, és Sárkányok szállva, Sok tsillagok léznek a' földre le húlva, Mellyért lézzen minden állat el-bódúlva.

E' tsudákat midőn az emberek látják, Tengernek ha jait intúlni állítják, Eget, földet mindent háborodva látják De vigasztalását senkinek nem hallják.

Szent

Szent Hieronymus' rettentő írását, Ítélet-napjának keserves újságát, Tizen - öt napokon leendő tsudáját, halljad ember, és jól gondold - meg mivóltát.

Első nap tengernek lézzen áradása, Világ' tsudájára úgy ki-forradása, Hogy a' leg-magalsabb hegynek magalsága, Negyven könyöknyivel leiz' alattsonyb nála.

Mellynek környökörül - való ki-forradása, Világot rettentő szörnyű nagy zúgása, Ketségben esésre sok embert indítja, Kemény köziklájú szíveket lágyítja.

A' második napon tsuda apadással, Leszáll és annyira meg - szünik zúgással, Hogy tsak látása - is volna tsudalással, Vagy annak zúgását érteni hallással.

Harmad' nap tengerben lévő rút állatok, Ki-jöven fereggel mérges kigyók, 's vadak, Ordítanak sikólnak, mellyek' úgatások, Az egész világon hallatik vivások.

Fel-gyúlad a' tenger a' negyedik napon, Több vizekkel együtt az egész világon, Szörnyen foftölögvén iszonyodol azon, Bűnös ember ilyen rettentő tsudákon.

Ötödik nap' füvek és fák vérrel folyván, Istennek haragját meg-mutatják nyilván, Hogy ő adományit nem vattuk méltóván Kenyeret, bort, ételt, italt tsak tobzódván.

A' levegő-égben lévő sok madarak, Serégekben gyülvén akkor iszonyodnak, Szörnyű sikóltással tsuportokban járnak, Sem esznek, sem isznak, tsak sikóltani fognak.

Hatod

Hatod nap palotás házi e' világnak, és fő-
épületi mind a' földre hűlnak, Emberek őriz-
ven élteket futkosnak, Ide 's tova sírván, ri-
ván kiáltoznak.

Ismet natthatatlan világ tsudáára: Nap-ke-
lettől fogva leszén nap-nyúgotra, A' tüzes
menykövek' sűrű szállongása, minden álla-
toknak szörnyű ordítása.

Heted nap új tsuda rettent és reánk száll,
Szokot járásától a' nap midőn meg-áll, Oh
bűnös ember bár arról gondolkodnál, Tudom
bűneidtől te jobban irtóznál.

Nyoltzadik nap leszén olyan föld-indú-
lás, Mellyről e' világon még nem-is volt
hallás Nem leszén senkinek a' lábán meg-ál-
lás, Hanem következik a' földre le-hűllás.

Kilentzed' nap minden hegyek el-olvad-
nak, Egyenesek lesznek völgyi e' világnak.
Nem lesz hegy, völgy tovább semmi némű,
hatnak, Bizonyosság írása ebben Profétáknak.

Tized' nap emberek immár el-rettenvén,
Sohol segedelmet immár nem reménvén,
Szerte-szellyel futnak mindenektől félvén,
Oh bűnös hová bújssz, illy fok bűnben él-
vén.

Tizen-egyedik nap immár meg-nyittatnak
Koporsók valahol e' világon vannak; A' te-
tején leszén tsontai azoknak, Kik ott temet-
tettek 's eddig ott nyugodtak.

Tizen-kettedik nap világ tűzben fordul,
Mert kénköves első az égből le-tsordúl,
Utolsó veszélje e' világnak todúl; Antikri-
stusnak-is fok akkor meg-hódúl.

Ita

Itt következik már világ' veszedelme, Ti-
zen-harmadik nap' mellyen rémül eime, E'
leszén e' testnek iszonyú félelme, Midőn
mind meg-halnak egyszer 's mind el-menne.

Tizen-negyedik nap iszonyú tűz leszén,
Mind Eg' mind föld akkor talpig tűzben lé-
szen, Kristálhoz hasonló tisztaságot veszén,
Az egéftől a' föld fénylik szörnyű képpen.

Tizen-ötödik és utolsó nap' immár Nap-
keleten a' nap meg-áll, többet nem jár, A'
hőld-is magának több újjulást nem vár, Sok
ezer esztendőt ezen nagy nap bé-zár.

Azon nap Sz. Mihály menysei Arkangyal,
A' levegő-égben harfogva trombitál; Kelj-
fel minden ember immár ne aludgyál, Íté-
Birádhoz lodúlj 's takarodgyál.

Azon szóra mi-is mindgyárt fel-tamadunk,
És mind harmintz-három esztendősnek lát-
szunk, Testünket fel-vévén gyorsan el-in-
dúluuk, Jósfát' völgyében mindnyájan meg-
állunk.

Ott Apa fiával Anya leányával, Meg-is-
mérik egymást, és Attya fiával, Szentek
dicsőségben lévén vigasággal, a' bűnösök
pedig nagy pironkodással.

Egy rakáson ottan lesz mindnyájunk állva,
Kristust szívárványon meg-látjuk le-szálva,
Szentek Angyalokhoz hasonlóvá állva, Bűn-
sök mint ördög lesznek pironkodva.

Lésznek a' bűnösök ott nagy félelemben,
'S meg-ismérvén magok bűnöket szégyen-
ben, Kik titkon vétkeztek nézvén egymást
szemben,

szemben, Jajgatással mondják: mert vétkez-
tünk testben.

Az igazak léznek a' levegő - égen, A' bü-
nösök pedig rettegven a' földön, Egymás-
nak fok átkot mondnak szemtől szemben,
Hegyek szálljatok ránk, rejtsetek el - éppen.

Azonnal meg - nyílnak egeknek kapui,
Léznek az igazak ezeknek látói, Abban bé-
menéfit nagy szívvel várói, 'S az őrző An-
gyalok léznek udvarlói.

Nagy fel - szóval mondja igaz Biró Kristus
Tinéktek adatott az a' mennyei juls. jöjj - el
bóldog Lélek a' gonoszoktól fuls, Üdvölsé-
ged felől nem lélsz immár bús.

Bűnösöknek mondja: távozzatok tölem,
Átkozottak szemben nem léstek én velem,
Nem adatik néktek soha már kegyelem, Kik
semmi jót soha nem tettetek velem.

Mezítelen voltam meg - nem ruháztatok.
Mikor szomjúhozam, italt nem adtatok, És
hogy ha éheztem ételt nem adtatok, Azért
mind örökké tűzben égni fogtok.

Itt meg - nyílik a' föld mind el - nyeli ö-
ket, Ördögökkel együtt a' gonosztévöket,
Melly nagy síras rívás éri akkor öket, Soha
már nem várva o' nék ki - jöttek.

El - nem kél akkoron senkinek arannya,
Szemeket vakító ruha gazdagsága, Mert iga-
zán itél az egek' Birája, Nem néz ő senkinek
Discretiójára.

Elő - hozzák a' nagy szám tartó könyveket,
Ki - nyilatkoztatják fok úndok vétkeket, Kiket
világ

világ tisztelt 's tsudálra élteket, Meg - látjuk
akkoron két csínüségeket.

Szegény bűnös lelkek akkor hová léstek.
Ha penitentiát bűnökről nem téstek, Örök
gyehennának tüze által veszttek, Az Istentől
ilyen szentenziát veszttek.

Piutó' maradéki, 's átkozott fiai, Mennye-
tek, a' testnek vóltatok tagjai, Gyönyörüsé-
gének osztályos fiai, A' pokolnak lésttek ö-
rökös lakói,

Jertek pedig, a' kik engem' esmértetek,
Néktek kézzítettett országot nézzétek, 's hogy
ennél - is nagyobb legyen dicsőségtek, Örök-
kön örökké velem örvendeztek.

Jó meg - gondold euber ezek' el - válását,
Némellyeknek pokol felé utazását. Némel-
lyek egekben fel - magasztalását, Vesztteket
azoknak, ezek' vídúlását.

Meg - látod bársonyos Uri Hertzegeket,
Szépen neveltetett gyönyörű testeiket, Vitéz
's köz - rendbéli, 's Uri személyeket, Életek-
nek miként veszik érdemeiket.

Bársonnyal fedezett szép gyönyörű ortzák,
Hová lésttek akkor sok szép ékes Dámák, Fő-
Nemes Afzszonyok, Uri szép Diánnák, Vi-
lág szépeinek kik magokat tartják.

Illyeneknek szörnyű tsak elő - hozása, Hát
miképen léssen utólsó romlása; A' kárhozat-
taknak Szentektől válása, Sok ezer nyelvek-
nek légyen ez szóllása.